

Jiskra od kolejnic

Olga Izakson, překlad Jan D. Andrš, ilustrace Rob Powell

„A kde to vlastně má bejt kiksly?“

„Asi míli odsud.“ Menší muž mávnul rukou ke slunci, které se vynořovalo zpoza horizontu. „Možná míli a půl. Není to nic vážného, jen pár starejch kolejnic potřebuje dát do kupy.“

„Tak pojďme.“ Hlas vyššího z nich zněl ranní mlhou nepřírozně hlasitě. Hodil si svůj batoh na záda a druhý podal kolegovi. Vyrázili vlhkou trávou, oba ponořeni v myšlenkách, které přichází vždy před úsvitem. Jediným zvukem po tři čtvrtiny míle bylo rytmické dusání jejich bot. Boty byly nasáklé motorovým olejem stejně jako jejich nositelé. Ten vyšší si začal potichu pískat, ale pak se zarazil a nechal toho. Znělo to divně, nechtěl probouzet les. Skutečným důvodem existence světa podle něj byly právě tyto okamžiky ... on sám a jeden nebo dva další lidé kráčející tichem, kolem jen mlčící stromy a spící ptáci. Nic je netížilo, snad kromě několika nástrojů a pár sendvičů, nekončící sekvence došlápnutí následujících jedno za druhým působila uspokojivě.

„Už tam budem,“ řekl ten druhý.

„Hm.“

Náhle je zastavil šramot v porostu nedaleko od nich. Byl příliš hlasitý a těžkopádný na zvíře a navíc v křoví vykukovala bota.

„Kdo je tam?“ zavolal menší muž. „Ukaž se! Jsi na území Společnosti!“

Ozvalo se rozladěné odfrknutí a zvuky, které oznamovaly, že se někdo prodírá směrem k nim. Menší muž napnul svaly a připravil se k boji, ale zase se uklidnil, když spatřil vetřelce.

Byla hubená a otrhaná, tak kolem šestnácti, pod vrstvou špíny šlo zahlédnout hladkou snědou pokožku a na divoké kudrnaté změti vlasů seděl pár umatlaných brýlí. V ruce nesla plátěný pytel a na zádech měla upnutý podivný kovový objekt. Ošoupané kožené boty šustily vlhkou trávou jak kulhala směrem k nim.

„Jste na území Společnosti,“ zopakoval. Nemáte tu co dělat.

Dívka na něj několik vteřin zírala, pak na jeho vyššího kolegu, nakonec zase na něj.

„Železniční společnosti?“ zeptala se nakonec.

„Jo,“ odpověděl, „vlastní železnici. Nemáte tu co dělat.“

V očích se jí na okamžik zalesknul vztek, ale pak se usmála na vyššího muže, jeho kolegu plně ignorujíc.

„Společnost nevlastní železnici. Železnice vlastní železnici.“

Osobně s ní souhlasil, ale než stihl cokoliv říct, menší muž vyhrknul: „Samozřejmě že železnici vlastní společnost! Kdo vlastně seš?“

„Kdo jsem?“ zopakovalo děvče měkkce, ztraceno v myšlenkách. „Jsem zpěv kolejnic ... Jsem paprsek lucerny pronikající nocí a kouřová stopa za vlakem. Jsem drnčením a radostí uhánějících kol. Jsem duší železnice, hvizdem vlakové píšťaly, namáhaným kovem a horkem motoru. Jsem ozubenými kolečky, které nutí inženýry k bdění v hloubi noci a též zdrojem mastnoty na vašich tvářích. Jsem místem kam jdete a místem, z kterého jste odešli ... jsem jiskrou od kolejnic ...“

Mátožně zašátrala v kapse a pak s vítězoslavným úsměvem ve tváři, vytáhla kapesní hodinky a s cvaknutím je otevřela.

„Za deset šest,“ řekla jim. „Musím jít. Nesmím se zpozdít.“ A s veselou grimasou dodala: „Lidi, zboží - bez zpoždění,“ motto společnosti, a odkulhala zpátky do křoví.

Následovalo dlouhé, překvapené ticho.

„Tak půjdeme,“ řekl ten vyšší. „Musíme opravit ten kiks. Zdálo se, že má něco s nohou.“

„Přece bys nevěřil těmhle kravinám!“ začal podrážděně ten menší, když vyrázili. „Zpěv kolejnic? Namáhané železo? Ona není duší železnice, protože železnice není živá, sakra!“

Druhý muž pokrčil rameny.

„Bylo to jen nějaké dítě!“ zařval prcek. „Měla v tom pytli jablka nebo něco takového, neviděls? Na co by, kurva, potřebovala železnice jablka, ha? Železnice nejlí! A ta mosazná noha ...“

„Co?“

„Ta mosazná noha. Měla na zádech něčí mosaznou nohu, přísahám! Byly vidět všechny ty kolečka uvnitř - byla to umělá noha - na co by sakra železnice potřebovala umělou nohu?“

„Jsem si jistý, že pro ni najde nějaký využití,“ řekl vyšší z mužů klidně.

Menší mu věnoval znechucený pohled. „Už budeme u toho kixsu. Budeme to muset ... co to, u zasranýho Háda, děláš? Tohle je pěkný zdravý jabko, nemůžeš ho jenom takhle hodit na koleje...“